

Azrail

— Canan D Onuş · 08 Ağustos 2009

Yıl 2002 Ağustosun son haftası

Güneşli bir gün kulaklarımda kuşların cıvıltısı

Sabah balkondayım yine

Sevdiklerim uykuda çayım elimde

Radyoda dönülmez akşamın ufkundayım diyor sanatçı

Gülümseyerek sabahın zevkini yudumluyorum Panaroma'da

*

Hava mı kararıyor bilmem

İçim bir hoş canım azalıyor neden boşluktaım sanki

Bağırarak istiyorum çıkmıyor sesim

Yanımda biri var sahi yanımdaki kim ?

Korku sarıyor benliğimi yer kayıyor ayaklarımdan

Yanımda biri var o kim?

*

Neler oluyor bana böyle! Kendimi seyrediyorum

Annem başımda ağlıyor

Oğlum başımda yaşlı gözlerle kalp masajı yapıyor bana

Gitme dayan annem gitme,

niye ağlıyorsunuz giden kim ?

Siren seslerini sustur oğlum başım ağrıyor.

*

Annem, eşim, çocuklarım herkes ağlıyor anlıyorum artık

Meğer yanımda gördüğüm Azrail'miş!

Ölümümüş kapımı çalan...

*

Derken gri bir sis sardı etrafımı birden

Ardından hançer darbeleri sanki peş peşe beynime saplanıyordu

Dudaklarımdan ızdırap, çığlık olup arşa ulaşıyordu

Acıdan başka hiçbir şey hissedemiyordum

Yapayalnızdım

Sevdiklerim silik bir gölge gibiydi, onlara ulaşamıyordum

*

Azrail'le dansım başlamıştı ve ben korkuyordum

Günlerce evrenin boşluğunda savrulup durdum

Sanki yıllar akıp geçti yanımdan

Derken bir sessizlik
Ve
Ardından Beethoven'in ay ışığı sonatı doldurdu kulaklarımı
Sislerin ardından gökyüzündeki yıldızları gördüm
Göz kırpıyordu
Pencereden esen ılık rüzgâr, bana yaşadığımı söylüyordu
Ben yaşıyordum

Canan Onuş_2007_Eylül_Panaroma...

Not: Yaşamımdan bir kesit.
2002 den beri bana Rabbimin sunduğu ikinci hayatımı yaşıyorum, hamdolsun şükrediyorum..
O yıldan beri ağrılarım sürekli var, ama olsun ben yaşıyorum...Ve yaşamak çok güzel.